

LUCIA OLRINKOVÁ

A close-up photograph of a woman's face, focusing on her nose, mouth, and right side. She has a shimmering gold or bronze makeup on her skin and lips. Her mouth is slightly open, showing her teeth. On the right side of her face, a hand is applying a thick, golden, viscous substance, likely caramel, which is dripping down her cheek. The background is dark, making the gold tones stand out.

**A KO SLANY
KARAMEL**

MARENČIN PT

Ako slaný karamel

Lucia Orlinková
ako slaný karamel

MARENČIN PT

© Lucia Oľrinková, 2021
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2021
Layout © Marta Blehová, 2021
905. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0865-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0866-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0867-9 (ePub)

Vošli sme do malej reštaurácie v zašitej uličke centra hlavného mesta. Po bokoch miestnosti svietili tlmené svetlá a na každom stole horela sviečka. *Aké romantické.* Tak mi to vtedy pripadalo. Objednali sme si dobré víno a chutné jedlo a celý večer sa niesol vo veľmi príjemnej atmosfére. Nemohla som uveriť, že som tu práve s ním. S Viktorom. Páčil sa mi, a ako veľmi. Dnes vyzeral fakt dobre. V bledomodrej košeli, tmavých džínsoch a saku vo farbe navy mu to náramne pristalo. Bol sexi. Mohla som na ňom oči nechať. Konečne nepôsobil tak strojene, prísne a odmerane. Dokonca sa usmieval. Nie ako v práci, kde celé dni chodil s kamennou tvárou. Viktor bol totiž môj šéf.

Pracovala som v jeho firme ako fakturantka a pomocná účtovníčka, ale pokojne ma môžete nazvať dievčaťom pre všetko. Je to pár týždňov, čo mi k tejto práci pridali aj pozíciu jeho sekretárky. Lýdia, jeho predošlá asistentka, zostala zo dňa na deň doma. Otehotnela, a keďže mala nejaké zdravotné ťažkosti, zostala na rizikovom a už sa nevrátila. A komu rýchlo prideliť prácu, kým sa nájde niekto nový? Predsa najmladšej vo firme. Mne. A keďže som zvládala robiť oboje a nášmu obchodnému riaditeľovi alias Viktorovi sa to páčilo, a i ja som sa mu zapáčila, akosi sa upustilo od toho, že by hľadali za Lýdiu náhradu.

Dnes sme si vyrazili na rande. Pochopiteľne, nikto o tom nesmel vedieť. Veď ako by to vyzeralo – obchodný riaditeľ a jeho sekretárka? Každý sa chce vyhnúť otravným rečiam a klebetám.

Až neskôr mi došlo, že túto reštauráciu vybral zámerne. Bolo v nej také šero, že sme ledva videli do tanierov. Na druhej strane miestnosti, len pár metrov od nás, sedel za stolom jeden pár, ale mohla som žmúriť, akokoľvek som chcela, pre slabé svetlo som na nich vôbec nedovidela. Ideálne pre tých, čo sa chcú zažiť, mať súkromie alebo byť inkognito. Tak ako my. Po večeri sme kráčali uličkami Starého Mesta, čakala som však márne, za ruku ma nechytal a ani sa ku mne nijako výrazne nepriblížil. Čo ak by nás niekto videl? To sa aj takmer stalo.

Z ničoho nič ma schmatol a zatiahol do tmavej, úzkej uličky. Myslela som, že bude nasledovať scéna ako z nejakého romantického filmu. Pritisne ma ku kamennému múru a vášnivo ma začne bozkávať. Bolo však pre mňa sklamaním, keď mi povedal, že to urobil len preto, že v diaľke zazrel jedného známeho a nechcel, aby nás ten človek spolu videl. Neustále mi vysvetľoval, že čím dlhšie sa nám to podarí tajiť, tým to bude lepšie, pretože sa nebudeme trápiť hlúpyimi rečami. Verila som mu. Každé slovo. Potom ma vzal k sebe domov a až do rána sme sa milovali...

O rok neskôr

Banány roztlačíme vidličkou, pridáme vajíčko. Kolko banánov, tolko vajíčok. Vymiešame hladkú masu a potom lejeme na panvicu a pečieme, hovorila som si v duchu recept na banánové lievance. Obrátila som ich na druhú stranu. Treba ich poriadne prepiečiť, aby sa nerozpadávali. Po upečení som ich naložila na tanier, pekne na jednu kôpku, a preliala javorovým sirupom. Tie boli pre Viktora. Ja som si dala čisté. Neskutočná dobrotá. A hlavne bez múky a cukru. Dala som nakvapkať dve šálky kávy a prestrela na stôl. Miestnosťou sa začala šíriť príjemná vôňa robusty.

Nato ku mne poďišiel Viktor, poprial mi dobré ráno a pobožkal ma na šiju. Usadil sa za stôl. Postavila som pred neho šálku kávy a tanier s lievancami. „Hm, bože, to krásne vonia,“ pochválil ma. Usmiala som sa a vtom prišiel do kuchyne Tomy. Môj brat.

„Dobré ráno,“ zašomral si popod nos a kútikom oka zazrel na Viktora. Vzal si hrnček s kávou a dal sa na odchod.

„Ešte desiatu!“ okríkla som ho. Vrátil sa a s vďakou na mňa pozrel. Podala som mu papierovú tašku s bagetou s prosciuttom, jablkom a kúskom bábovky. Žmurkla som na neho a poprialá mu pekný deň.

„Vďaka... čaute,“ povedal takmer nečujne a stratil sa za dverami.

„Nie je už dosť starý na to, aby si mu pripravovala desiatu?“ spýtal sa Viktor natískajúc si do úst kus lievanca.

„Nie, stále je to môj malý brat, hoci už končí strednú. Už sme o tom predsa hovorili, vieš, prečo to robím...“ odpovedala som s miernou výčitkou. „Koniec koncov, tebe predsa tiež pripravujem jedlo a si už dospelý, dokonca starší ako ja,“ dodala som a provokačne nadvihla obočie.

Nemal rád, keď som mu predhadzovala jeho vek, hoci len nedávno oslávil Kristove roky. Prevrátil oči a vrátil sa k sladkým raňajkám.

Tomy a Viktor si nesadli. Tomáš ho nemal rád. Hoci je to ešte mladý chlapec, niekoľkokrát mi vravel, že nechce vidieť, ako mi Viktor zlomí srdce. Ja verím, že sa nič také nestane, i keď náš vzťah je tak trošku iný.

Prvé mesiace, čo sme spolu začali randiť a spávať, sme sa to snažili v práci utuľtať a byť nenápadní a veľakrát sme sa tvárili, akoby sme sa ani nepoznali. A hoci sa to po troch mesiacoch prevalilo, Viktor sa naďalej ku mne na verejnosti správa s riadnym odstupom. Ľudia sa pýtajú, či mi to neprekáža, veď to spolu ťaháme už rok, a ja len krútim hlavou, že nie. Máme totiž nastavené určité pravidlá, s ktorými som súhlasila.

Od začiatku to bolo v štýle „kamaráti s výhodami“. No ja som sa zakrátko zaľúbila až po uši a súhlasila by som s čímkoľvek, len aby som mohla byť s ním. Moja kamarátka Renáta tvrdí, že je to veľmi úbohé, ale neviem si pomôcť. Lúbim ho. Viktor náš vzťah nenazýva vzťahom. Celý čas, čo sme spolu, mi tvrdí, že nechce nič vážne a nechce mať pocit, že je k niekomu pripútaný.

Trávime spolu kopu času hlavne u mňa doma, dva razy sme boli na víkend za hranicami Slovenska, ale aby sme sa prechádzali ruka v ruke v našom okolí, to nehrozí. Párkrát sme sa už preto pohádali, ale vždy mi nakoniec povedal, že pravidlá sme si

stanovili hneď na začiatku a ja som s nimi súhlasila. A tak v duchu dúfam, že sa raz do mňa zamiluje tak, ako som sa ja zaľúbila doňho. Možno naivná predstava, ale ja jej verím.

Prišla som do firmy.

V kancelárii boli už moje dve kolegyne, Vierka a Dorka. Zapla som počítač a dala načítať objednávky, ktoré bolo treba vyfakturovať.

„Teda, tento týždeň sa naši predajcovia akosi snažia. Je tu toho neúrekom,“ skonštatovala som.

„Ani nevrav. Nudiť sa rozhodne nebudeme. Začala sa jar, tak teraz všetci ako blázni kupujú záhradnú techniku, sedenia, hojdačky, kvetináče a všetky tie hlúposti,“ zahlásila podráždene Dorka.

„Nehovor mi, že ty si si ešte nič neobjednala,“ rypla som do nej trochu.

„No dobre, objednala, ale je to pre otca!“

Pousmiala som sa a pustila sa do práce. Asi po polhodine som šla urobiť Viktorovi kávu. Pije ju každý deň v rovnakom čase. Zaklopala som na dvere a vstúpila dnu. Sedel za stolom a mračil sa na obrazovku počítača.

Kávu som mu položila na stôl. Ani na mňa nepozrel, iba zašomral: „Vďaka.“

„Potrebuješ odo mňa ešte niečo?“

„O druhej zvolaj poradu. Chcem tam všetkých predajcov, nákupcu, skladníka, Mikyho... Veď vieš, tak ako vždy.“

„Samozrejme.“

„Ešte niečo?“

„Zatiaľ všetko,“ zamumlal a stále hľadel do počítača.

Prikývla som a urobila, čo žiadal. V práci sa Viktor väčšinou

tváril veľmi vážne a odmerane. Hral dôležitú formu. Neraz mi povedal, že tu je môj šéf. Aj keď sa mi to zdalo zvláštne. Ráno sa vedľa seba zobúdžeme, milujeme sa spolu a potom, o dve hodiny neskôr, si odo mňa drží absolútny odstup. Akoby so mnou nikdy nič nemal. Keď som mu to vytkla, dočkala som sa iba odpovede, že nechce miešať prácu so súkromím. A je to jedno z pravidiel nášho „vzťahu-nevzťahu“ – necukrovať sa v práci.

Pokračovala som vo fakturovaní, keď opäť zavolať.

„Ema, kedy mám stretnutie s Glosákom?“

„O jedenástej.“

„Nikde to nevidím napísané.“

„Otoč stranu.“

„Ach, to je až zajtra?“

„Presne tak.“

Zložil. Niekedy nevie, kde mu hlava stojí. Občas mám pocit, že mu musím písať aj to, kedy sa má ísť naobedovať.

O chvíľu opäť telefonát. „Ema, zožen mi Mikyho. Neberie mi mobil.“

„Urobím čo sa bude dať.“ Neviem, prečo si myslí, že keď neberie jemu, zdvihne mne.

Napísala som Mikymu správu, že ho zháňa jeho ctený brat a nech sa mu čo najskôr ozve.

„Bože, Emi, divím sa, že to všetko preňho robíš. Ten chlap je nemožný. Ja by som ho už dávno poslala dokelu,“ krútila hlavou Dorka.

„Ale ty doňho nie si zaľúbená,“ zasmiala sa Vierka.

„Dievčatá, kašlite na to. Mne to neprekáža,“ povedala som im na to.

O pár hodín neskôr mi volal opäť Viktor.

„Príď hneď teraz do zasadačky,“ vyslovil direktívne a zložil.

„Zbožňujem“ tieto jeho nálady, keď ma nevie ani osloviť menom. Určite sa zase niečo stalo.

Vošla som do zasadačky, kde už sedeli všetci zainteresovaní. Spýtavo som pozrela na svojho šéfa.

„Ema, ako to vyzerá s tými závesnými hojdacími kreslami? Už tu mali byť!“

Skvelé, tak teraz to celé hodili na mňa! Ja predsa nie som nákupca! Lenže ja hlúpa som sa ponúkla, že im pomôžem vykomunikovať dovoz kresiel vo francúzštine, a teraz mi to celé prischlo!

„Žiaľ, budeš musieť počkať, až dopláva parník,“ oznámila som sucho a pár prítomných sa zasmialo. Viktor na nich zazrel. „Tie hojdacie kreslá sú na ceste z Číny. Nedokážem to nijako ovplyvniť, začiatkom budúceho týždňa by mali byť vo Francúzsku u dodávateľa.“

Namosúrene pokrútil hlavou. „Fajn, môžeš ísť,“ zašomral.

To je poslednýkrát, čo som pomáhala nákupcom. Práce mám vyššie hlavy, nemám čas riešiť, kedy dopláva loď s ich hojdačkami!

Len čo som sa vrátila naspäť do kancelárie, zastavila ma Vierka. Obliekala si kabát a hádzala do kabelky osobné veci. „Emi, musím odísť. Volali mi zo školy, že má malá teplotu. Zajtra asi tiež neprídem, zatiahnete to za mňa, dievčatá?“ Pozrela na mňa a Dorku s prosebným výrazom na tvári.

„Samozrejme, bež domov, zvládneme to,“ prikývla som a ona odišla.

Bolo pred piatou, keď som vystavila posledné faktúry. Dorka odišla pred pár minútami. Tešila som sa na večer. Dnes som bola dohodnutá s Renátou. Mali sme si ísť po dlhšej dobe sadnúť na kávu.

„Ema, odchádzaš?“ zaznel pri mojom stole Viktorov hlas.

„Áno. Prečo?“

„Chcel som ťa poprosiť, či by si si nepozrela nový katalóg pre toho nového zákazníka.“

„Chceš, aby som ho skontrolovala?“

„Presne tak.“

„Počká to dozajtra? Už mám...“

„Práveže nepočká,“ skočil mi do reči. „Najneskôr zajtra poobede to musím poslať. Potrebujem, aby si to pozrela ešte dnes.“

„Ale to je práca predajcov,“ ohradila som sa.

„Ja viem, veď oni to aj urobili, ale ty si perfekcionistka a detailistka a chcem, aby si sa na to pozrela, a ak by si mala nejaké pripomienky, chcem to ešte zajtra doobeda doladiť.“

Hlasno som vzdychla. „Viktor, je už päť preč a dnes som dohodnutá s Renčou...“

„Ale no tak, miláčik, nenechaj sa prosiť,“ žmurkol na mňa a pohladil ma po ruke.

„Hmm... teraz som miláčik...“ zašomrala som.

„Vynahradím ti to... miláčik,“ šepol mi zastretým hlasom do ucha a zľahka mi po ňom prešiel špičkou nosa. Zachvela som sa.

„Dobre... fajn. Pozriem sa na to,“ súhlasila som s nevôľou.

„Ďakujem. Máš to v e-maile,“ dodal a tak potichu, ako prišiel, tak aj odišiel.

Otvorila som prílohu mailu. „Čože? Šesťdesiat strán!“ zvolala som pohoršene, ale Viktor bol už dávno preč. Na displeji telefónu sa rozblikalo Renčino meno. S malou dušičkou som jej to zdvihla. Vedela som, čo bude nasledovať, keď jej poviem, že dnešok ruším, lebo si pre mňa Viktor vymyslel robotu.

„To nemyslíš vážne! Veď sme už dohodnuté viac ako dva týždne! Mala si mu hneď povedať, že odchádzaš a nech to dá urobiť niekomu inému!“ hulákala mi do mobilu.

„Ja viem, snažila som sa, ale... Proste to súrne potrebuje ešte dnes. Mrzí ma to, Reni. Môžeme ísť nabudúce.“

„A kedy nabudúce?! Buď si s ním, alebo v práci. Ema, vravím ti, vypni počítač, zober kabelku a pod!“

„To nejde. Už som mu to sľúbila. Prepáč.“ Často som robila veci, ktoré som nemala v popise práce. Začínala som brigádne na recepcii, potom na marketingovom oddelení, a keď som urobila bakalára a potrebovala sa zamestnať na plný úväzok, prijali ma na fakturačné. Viktor si však v poslednej dobe zvykol pýtať sa na môj názor, čo ma nesmierne tešilo a veľmi som si to vážila. Na druhej strane mi vďaka tomu prischla robota nad rámec mojej pracovnej zmluvy.

Pozrela som na hodiny, bolo pár minút po siedmej. Práve som Viktorovi odoslala svoje pripomienky ku katalógu pre nového zákazníka. Pretrela som si unavené oči a začala sa baliť domov. Bola som uťahaná a veľmi hladná. Na parkovisku ma však čakalo prekvapenie. O auto opretá Renáta s bojovným a odhodlaným výrazom tváre.

„Renči! Čo ty tu?“

„Prišla som ťa uniesť niekam na dobrú večeru.“

„Oh, vážne? Ty si moja záchrana, pretože umieram od hladu!“

„Tak on ťa tam nechá trčať do večera, a ani ti neprinesie nejaké jedlo?“ rozčuľovala sa, keď sme už sedeli v reštaurácii za stolom a ja som sa ládovala šalátom Cézar. „Ten chlap je OTRAS!“

Renáta bola ďalšia v poradí, čo nemala Viktora rada. Práve preto, ako sa správal, že sa ku mne nepriznával. Tvrdila, že ma iba využíva. Aj teraz o tom mala niekoľkominútový monológ.

„Emi, ja som rada, že niekoho máš, že nie si sama, ale tento

chlap ťa ťukoluje, ako sa mu zapáči. Tráviš v tej práci celú svoju mladosť, a ani to nemáš zaplatené.“

„Pretože u nás sa nadčasy nepreplácajú, ale môžem si za hodiny odpracované navyše zobrať náhradné voľno,“ bránila som sa.

„To iste, ale iba v rámci toho konkrétneho mesiaca, inak ti tie hodiny prepadnú. A kedy si si naposledy zobrala náhradné voľno?“

Márne som lovila v pamäti. Za posledný polrok to nebolo ani raz. Všetky nadčasy mi vždy prepadli v prospech firmy. Mlčala som, pretože som nemala nič na svoju obranu.

„Vidíš. Prepáč, ale ja mám čím ďalej, tým viac pocit, že ťa vážne iba hnusne využíva. Na prácu, na sex, a ešte mu aj dobre navaríš. Bojím sa, že ti ublíži. Keby mu na tebe záležalo, tak ti aspoň dnes prinesie nejaké jedlo, sadne si k tebe a bude pracovať s tebou, a nie že ti hodí všetko na krk a zmizne ako gáfor.“

Počas cesty domov som celý čas uvažovala nad tým, čo mi vravela. Potrebovala som sa prejsť, a tak som z reštaurácie išla domov peši. Občas i mňa prepadali pochybnosti o tom, že by takto vzťah nemal vyzeráť, a dnes to moja kamarátka ešte zaklincovala. Nasadila mi statného chrobáka do hlavy. No ten z nej zmizol v okamihu, keď som sa blížila k svojmu domu a zbadala som Viktora, ako sedí v naštartovanom aute. Keď ma zazrel, rýchlo vystúpil von.

„Ahoj, kráska, môžem ťa uniesť?“

„Uniesť? A čo tak zrazu?“

„Vravel som ti, že ti ten dnešok vynahradím, miláčik,“ povedal, chytil ma za ruky, potiahol k sebe a venoval mi roztúžený bozk. Srdce sa mi vzrušením rozbúchalo, v momente mal odpustené a všetky pochybnosti boli namieste zahnané ďaleko preč. Sadli sme do auta a odfrčali k nemu domov.

Vierka zostala s malou doma až do konca týždňa, takže som aj dnes bola v práci takmer do šiestej. Viktor odišiel pred štvrtou čosi vybavovať, a keď som odchádzala, ešte nebol späť. Uťahaná som prišla domov a v chodbe sa zrazila s Tomym.

„Ahoj, odchádzaš?“

„Ahoj, Emi, mám tréning.“

„Ach... a jedol si niečo? Nie si hladný? Ak chvíľu počkáš, urobím ti cestoviny Carbonara. To je hotové za chvíľu!“

„Nie, sestrička, nemôžem jesť pred tréningom, veď by som nevládal bežať za loptou. Dám si, keď prídem. Pa.“ Zamával mi a stratil sa za dverami.

Unavene som si zložila kabelku z pleca, zo zásuvky vybrala dve sviečky, zapálila ich a jednu položila k rámiku s fotkou starkej a druhú k rámiku s fotkou otca. Robila som to každý deň. Prezliekla som sa a začala pripravovať cestoviny. Asi o trištvrte hodiny ktosi zaklopal. Bol to Viktor.

„Vyzeráš unavene,“ podotkla som.

Vošiel dnu a prikývol. „Dnes bol deň debil. Páni, tu to krásne vonia.“

„Budeš večerať?“

„Rád si dám, ďakujem.“

A tak sme sa spoločne pustili do večere.

„Hm, milujem tvoje Carbonara,“ zahlásil Viktor, keď dojedol.

Áno, miluje moje stejky, miluje moje lievance, miluje moje zákusky. Miluje všetko, čo uvarím a upečiem, ale ešte som nepočula, že by povedal, že miluje mňa. Načiahol sa a chcel mi dať pusku, no uhla som sa a jeho pery dopadli na moje líce. Sklamane som na neho pozrela.

„Čo je, zlato?“

Mykla som plecami, no napokon som sa rozhodla povedať mu, čo ma trápí, i keď som jeho reakciu už dopredu poznala. Stále mi vrtalo v hlave, čo mi Renáta vravela v reštaurácii.

„Prekáža mi ako sa ku mne v práci správaš.“

„Emi, už sme predsa o tom spolu hovorili, niekoľkokrát.“

„Ja viem, veď ja ani nechcem, aby si sa so mnou v práci cukroval, ale aspoň keby si sa na mňa milo pozrel či usmial. Keď sme sami u teba v kancelárii, prečo sa tváriš, akoby si ma nepoznal? Si taký odmeraný... Aj tak už všetci vedia, že spolu máme pomer...“

„Ema, čo odo mňa chceš? Myslel som, že to chápeš...“

„Veď áno, snažím sa! Nechcem nič, len trochu vlúdnejšie správanie.“

„Dobre, prepáč. Posnažím sa,“ pohladil ma po líci a za ucho mi založil kučeru. Potiahol ma za ruku a posadil si ma na kolená. Schúlila som sa k nemu. Nos mi zaboril do vlasov a zhlboka sa nadýchol ich vône. Hladil ma po ramene, túlil si ma k sebe. Takto mi bolo najlepšie. Sedeli sme tak niekoľko dlhých minút, rozoberali dnešný deň, bavili sme sa o tom, čo všetko sa dialo v práci.

„Dobre, zlatko, pôjdem už,“ oznámil, chytil ma za boky a pokynul, aby som sa postavila.

„Čože? Kam ideš?“

„Domov, potrebujem sa poriadne vyspať.“

„Veď spať môžeš aj tu!“ nadhodila som a nechápavo som sa mu pozrela do tváre.

„Už sa poznám, nedal by som ti celú noc pokoj. A myslím, že spánok pomôže nám obom.“

„Ty si sa urazil?“

„Čo to vravíš? Neurazil. Len som unavený, to je všetko, Ema.“

„Fajn,“ rezignovala som.

„Dobrá noc,“ pobožkal ma na čelo a odišiel preč.

Stála som v kuchyni ako okopaná. Za posledných pár týždňov sa nestalo, že by po večeri odišiel domov. Takmer vždy sme skončili v posteli a zostal až do rána.

* * *

Viktor prišiel do práce až o jedenástej, keď ho už v zasadačke čakal obchodný partner. Potom s ním odišiel na obed a vrátil sa až pred fajrontom. Rozhodla som sa ho počkať.

„Ahoj,“ pozdravila som a vošla do jeho pracovne.

„Ahoj,“ zamumlal, no hľadel do počítača a tváril sa roztržito.

„Všetko v poriadku? Počas dňa ťa hľadal Miky...“

„No vidíš, konečne hľadal on mňa... Väčšinou je to naopak.“

„Vyzeráš akýsi nesvoj...“

„Mám toho iba veľa,“ odsekol, krátko mi pozrel do očí a opäť upriamil zrak na obrazovku.

„Večer urobím pražmu, dáme si dobré víno...“ začala som, no nemohla som dopovedať, lebo mi skočil do reči.

„Dnes večer to nepôjde, Ema. Mám toho naozaj veľa.“

„Aha... tak dobre. Chceš s niečím pomôcť?“ ponúkla som sa.

„Nie, to musím urobiť sám.“

Dnes s ním nie je reč. Je zvláštny. A netuším, kde celý deň bol. Poznám jeho diár naspamäť a s nikým iným okrem Hollého dnes stretnutie nemal. A pochybujem, že by si len tak dojednal stretnutie sám, keď posledný rok mu všetky musím dohadovať ja. Dokonca mu ich zapisujem aj do diára.

Viktorovo správanie mi nedalo pokoja. Prišla som domov, zvalila sa na gauč a pozerala do blba. Ani variť sa mi nechcelo.

„Emi, čo ti je? Stalo sa niečo? Naštval ťa ten tvoj...?“ vyzvedal znepokojene Tomy.

„Nie, som iba unavená,“ zaklamala som.

„No jasné, to hovor vieš komu. Urobil ti niečo?“

„Tomy, upokoj sa, dobre? Máme toho v práci proste veľa, to je všetko. Nemám nárok na únavu?“

„Fajn, tak ti pripravím niečo pod zub,“ povedal a začal sa kutrať v chladničke. O chvíľu predo mňa postavil tanier so syrmi, prosciuttom, hroznom a na kolieska nakrájanou bagetou.

„Ďakujem,“ usmiala som sa naňho. „Ešte sa ti neozvali zo školy?“

„Myslíš z Fontysu? Sestrička, len pred týždňom som si tam posielal prihlášku. Čakať budem určite aj mesiac.“

„Ja viem, ale som z toho nervózna. Dúfam, že ťa prijmú. Teda, určite ťa prijmú. Musia.“

„Dúfam,“ zaželel si. „Mimochodom, dnes som to v škole opäť všetkým natrel. Napísal som najlepšie prácu z angličtiny! A že cigáni sú blbí!“ zasmial sa.

„Tomy!“ napomenula som ho.

„Prepáč... Naozaj dúfam, že ma do toho Holandska vezmú. Teším sa, až odtiaľto vypadnem. Mala by si ísť so mnou!“

„Čo by som tam robila? Musím pracovať. Vieš, že to štúdium nebude zadarmo.“

„To nebude. Ale chcem, aby si vedela, že ti všetko vrátim. Každé euro. Keď sa tam trochu zabývam, nájdem si brigádu a budem si na štúdium zarábať.“

„Tomy, ja od teba predsa nič nechcem! Si veľmi šikovný, múdry a ja budem nesmierna hrdá, ak pôjdeš študovať do zahraničia. Rada ti na to budem prispievať. Ty sa hlavne musíš sústrediť na štúdium. Určite to zo začiatku nebude ľahké.“

„Viem, ale aj tak sa tam teším.“

S obdivom som si ho premerala. Vzala som do rúk tanier s jedlom, oprela sa a začala zobať dobroty, čo mi pripravil. Už bude mať devätnásť, no ja ho stále beriem ako svojho malého brata, o ktorého sa musím starať, hoci on sa už o seba postarať vie. A hlavne ho musím a chcem chrániť. Nedopustím, aby mu niekto ubližoval. A urobím všetko preto, aby sa mal dobre. Je veľmi šikovný. Každý rok končí školu s vyznamenaním. Bavi ho matematika, informatika, plynule rozpráva po anglicky a po nemecky. Preto som mu navrhla, aby si dal prihlášku na vysokú školu v zahraničí. Viem, že to bude pre mňa finančne náročnejšie, ale v práci nezarábam najhoršie a nejaké peniaze nám zostali aj po otcovi. On by určite súhlasil s tým, aby sme ich použili na štúdium.

* * *

Vošla som k Viktorovi do kancelárie a na stôl mu položila kávu. So záujmom ku mne otočil pohľad a poďakoval. Vyzeral, že sa dobre vyspal. Možno to naozaj potreboval. Už tri týždne sme všetci v jednom kole. Začala sa jar, a tým aj množstvo akcií na tovar, s ktorým obchodujeme. Predajne záhradnej techniky nám posielajú kvantá objednávok. Všetko chceme postíhať, dodávať načas. Veď kedy zarobíme, ak nie teraz a v lete? V zime tu máme ťažkú pohodu. Kávičkami v našej malej kuchynke zabíjame čas aj štyrikrát do dňa. Čo sa nedá povedať o posledných týždňoch. Sme radi, že stihneme jednu kávu denne, ktorú narýchlo vychlípeme za počítačom.

„Ahoj, Viki,“ pozdravila som a postrapatila mu vlasy. „Dnes vyzeráš veľmi sviežo.“

„Cítim sa tak, ďakujem. Mám dnes nejaké stretnutie?“

„Všetko máš napísané v diári. Mimochodom, mám sa dobre, ďakujem za opýtanie,“ predniesla som trochu vyčítavo.

„Prepáč, od rána som v jednom kole,“ ohradil sa hľadiac do počítača.

Prevrátila som oči. „Ja tiež, každý deň, už niekoľko týždňov.“

Moju poznámku ignoroval. „Neviem ho nájsť. Tak mám dnes nejaké stretnutie?“

„O jedenástej. S Moravcom.“

„Ach, úplne som zabudol. Povedz Mikymu, nech to dnes vezme za mňa. On to zvládne. Nech pozve Moravca niekam na obed.“

Jasně, Ema to zvládá... Lebo je fakt náročné zdvihnúť telefón a zavolať vlastnému bratovi, aby na stretnutie išiel on.

„Vybavím,“ zašomrala som neochotne. „A kam ty vlastne ideš?“

„Idem na obed s Mirkou.“

Obočie mi vystrelilo až na čelo. „S Mirkou? Kto je Mirka?“

„Spolužiačka z výšky. Nevideli sme sa od štátnic. A teraz sa sem prisťahovala. Náhodou sme sa stretli na benzínke...“

Ach, kolké „šťastie“. Vôbec som netušila, ako mám reagovať. Hneď som si predstavila situáciu, keby som ja stretla spolužiaka z výšky... Určite by sme spolu prehodili pár zdvorilostných viet, ale rozhodne by som ho hneď nepozývala na obed.

Obliala ma horúčava a z tváre mi zmizol aj posledný náznak dobrej nálady. Nebola som schopná nič povedať. A čo by som vôbec povedala? Že si nepravem, aby s nejakou ženskou išiel na obed? Mám urobiť zo seba žiarlivku a strápníť sa? Lepšie bude, ak budem mlčať a nechám si to uležať v hlave.

„Dobre, zlatko, bežím do skladu. Vidíme sa možno poobede,“